

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a Mgr. Ing. Petra Šuránka v právní věci navrhovatele: **S. k.**, se sídlem x, proti odpůrci: **město Milovice**, se sídlem náměstí 30. června 508, Milovice, o návrhu na zrušení části opatření obecné povahy – územního plánu města Milovice schváleného zastupitelstvem odpůrce dne 18. 4. 2016,

t a k t o :

- I. Návrh **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Návrh

Navrhovatel podal podle § 101a odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), návrh na zrušení části opatření obecné povahy – územního plánu města Milovice schváleného zastupitelstvem města Milovice usnesením ze dne 18. 4. 2016, v textové části označené jako „14.2. Zadání regulačního plánu RP-03 „Boží Dar““.

Navrhovatel v návrhu uvedl, že vlastní v katastrálním území Milovice několik pozemků. Odpůrce vydal územní plán, který stanoví pro oblast Božího Daru jako podmínku pro rozhodování o změnách v dotčeném území pořízení regulačního plánu. Navrhovatel podal v průběhu pořizování územního plánu námitku, v níž požadoval vypustit podmínku pořízení regulačního plánu. Tento požadavek odůvodnil tím, že uvedená lokalita je značně rozsáhlá (160 ha) a jsou v ní vymezeny plochy s různým funkčním využitím (plochy letecké, plochy výroby a skladování, dopravní plochy a plochy smíšené nezastavěného území). Námitka navrhovatele však byla zastupitelstvem odpůrce zamítnuta a podmínka pořízení regulačního plánu pro rozhodování o změnách v území v oblasti Božího Daru je součástí vydaného územního plánu. Kromě toho, že je neobvyklé podmínit využití plochy zpracováním

regulačního plánu vydaného „na žádost“, je dále nepochopitelné, proč jsou stanoveny požadavky na určení podrobnějších podmínek prostorového uspořádání – uliční a stavební čáry, stavební hranice, vzdálenost staveb od hranic pozemků, profily uličních prostorů u ploch. Neobvyklé jsou i požadavky na řešení veřejné infrastruktury a veřejně prospěšných staveb, neboť vedení veřejné infrastruktury, stejně jako veřejně prospěšné stavby vymezuje již územní plán. Podmínky se jeví jako šikanozní vůči vlastníkově pozemků a je nesporné, že povedou ke snížení zájmu investorů o investice do lokality. Rozvoj této lokality je přitom v zájmu i odpůrce, neboť jde o vytvoření nových pracovních míst. Regulační plán se obvykle zpracovává u ploch bydlení, neboť se tím vymezuje urbanistická kompozice města. Plochy výroby a skladování nevytváří veřejný prostor, ulice ani veřejná prostranství. Umísťování staveb do těchto ploch je závislé na konkrétním záměru investora a musí sledovat výrobní procesy a návaznost jednotlivých technologických postupů. Lokalita má sloužit jako místo pro výstavbu skladovacích nebo výrobních prostor, pro umístění dílen atp., tedy k vytvoření průmyslové zóny.

Odpůrce se k návrhu nevyjádřil.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

Soud se nejprve zabýval otázkou, zda jsou splněny podmínky řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy (§ 101a s. ř. s., k tomu viz např. rozsudek NSS ze dne 18. 9. 2008, čj. 9 Ao 1/2008 – 34.), kterými jsou existence opatření obecné povahy, aktivní žalobní legitimace navrhovatele a formulace závěrečného návrhu, resp. obecně splnění všech formálních náležitostí návrhu (§ 101b odst. 2 s. ř. s.). Další podmínkou pak je včasnost návrhu (§ 101b odst. 1 s. ř. s.).

Územní plán se vydává na základě § 43 odst. 4 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavební řádu (stavení zákon), ve znění zákona č. 350/2012 Sb. (dále jen „stavební zákon“), formou opatření obecné povahy. V dané věci byl územní plán skutečně vydán formou opatření obecné povahy (opatření obecné povahy ze dne 28. 5. 2014, čj. 1/2016/OOP). Opatření obecné povahy bylo v souladu s § 173 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), oznámeno veřejnou vyhláškou, která byla vyvěšena na úřední desku odpůrce dne 20. 4. 2016 a sejmuta dne 6. 5. 2016. Veřejná vyhláška tak byla vyvěšena na úřední desce po předepsanou patnáctidenní lhůtu a územní plán nabyl účinnosti dne 5. 5. 2016. V této souvislosti je nutno poznamenat, že dle § 71 odst. 2 písm. c) ve spojení s § 173 odst. 1 správního řádu je opatření obecné povahy vydáno vyvěšením veřejné vyhlášky. Ačkoliv tedy zastupitelstvo odpůrce rozhodlo o vydání opatření obecné povahy dne 18. 4. 2016, opatření obecné povahy bylo vydáno teprve dne 20. 4. 2016, kdy byla veřejná vyhláška vyvěšena na úřední desku odpůrce. Napadený akt je tedy opatřením obecné povahy, které bylo řádně vydáno a je účinné. Tato podmínka řízení tak je splněna.

Aktivně legitimovaným k podání návrhu na zrušení části opatření obecné povahy je ve smyslu § 101a odst. 1 s. ř. s. ten, kdo tvrdí, že byl zkrácen na svých právech vydaným opatřením obecné povahy. Aktivní legitimace navrhovatele se tak zakládá pouhým tvrzením dotčení na jeho právech (podrobně k tomu viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 7. 2009, čj. 1 Ao 1/2009 – 120). Navrhovatel je vlastníkem pozemků v ploše RP-03, v níž lze změny ve využití území činit pod podmínkou vydání regulačního plánu „na žádost“. Jelikož navrhovatel v návrhu tvrdí, že právě tato nesmyslná a věcně neopodstatněná podmínka omezuje jeho vlastnické právo k nemovitým věcem, neboť snižuje atraktivitu této plochy pro

investory a oddaluje možnost jejího využití (jde přitom o plochu určenou k výrobě a skladování a letecké dopravě), pak nepochybně splnil podmínku aktivní žalobní legitimace. Přednesl totiž plausibilní srozumitelné tvrzení, z něhož logicky plyne, že stanovením podmínky v podobě pořízení regulačního plánu „na žádost“ bylo zasaženo do jeho vlastnického práva.

Splněna je též podmínka formulace závěrečného návrhu, neboť navrhovatel ve svém návrhu jednoznačně uvedl, čeho se domáhá, a to zrušení napadeného opatření obecné povahy ve vymezené textové části. Požaduje pouze to, aby byla zrušena podmínka, která váže provádění změn v ploše RP-03 na vydání regulačního plánu pořízeného „na žádost“. Návrh kromě petitu obsahuje i další náležitosti požadované § 101b odst. 2 s. ř. s. (především návrhový bod) a je včasný, neboť byl podán ve lhůtě podle § 101b odst. 1 s. ř. s.

Při rozhodování o návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části je soud vázán rozsahem a důvody návrhu (§ 101d odst. 1 s. ř. s.). K řádně a včas uplatněným návrhovým bodům se soud zabývá pravomocí a příslušností orgánu vydat napadené opatření obecné povahy, vadami procesu, který předcházел vydání opatření obecné povahy, souladem opatření obecné povahy s hmotněprávními normami (zákonnost) a rovněž jeho přiměřeností (viz rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2005, čj. 1 Ao 1/2005 – 98, dále též rozsudek ze dne 5. 8. 2015, čj. 2 As 195/2014 – 47, bod 15). Při věcném posouzení návrhu soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání opatření obecné povahy (§ 101b odst. 3 s. ř. s.).

Skutková zjištění učiněná ze správního spisu

Proces pořizování nového územního plánu začíná přijetím rozhodnutí o pořízení územního plánu (§ 46 odst. 3 stavebního zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2012), navazuje fáze zpracování návrhu zadání územního plánu a jeho schválení (§ 47 stavebního zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2012), poté v některých případech fáze zpracování a projednání konceptu územního plánu (§ 48 stavebního zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2012), uzavřená schválením pokynů pro zpracování návrhu územního plánu (§ 49 stavebního zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2012, k tomu viz čl. II bod 6 zákona č. 350/2012 Sb.), a na závěr vždy fáze zpracování a projednání návrhu územního plánu (§ 50 – 54 stavebního zákona).

Dne 31. 1. 2011 rozhodlo zastupitelstvo odpůrce o pořízení nového územního plánu. V lednu 2012 byl zpracován návrh zadání územního plánu s tím, že na základě stanoviska dotčeného orgánu na úseku ochrany přírody a krajiny bylo rozhodnuto o povinnosti zpracovat koncept územního plánu. Zadání územního plánu bylo schváleno usnesením zastupitelstva odpůrce ze dne 23. 5. 2012, č. 34/2012. V zadání územního plánu bylo uloženo zvážit zpracování regulačního plánu pro lokalitu letiště a Božího Daru. V lokalitě mají být jednak zajištěny podmínky pro další provoz letiště, jednak má být reflektováno, že se jedná o strategickou rozvojovou plochu Středočeského kraje určenou k rozvoji hospodářských aktivit. Předpokládá se, že regulační plán bude posouzen v procesu EIA.

V září 2012 byl zpracován koncept územního plánu, a to ve variantě 1 a 2. V obou variantách je stanoven požadavek na vypracování regulačního plánu pro lokalitu RP-01 Boží Dar, a to „na žádost“. Navrhovatel ke konceptu územního plánu námítku neuplatnil. Zastupitelstvo odpůrce schválilo dne 27. 1. 2014 pokyny pro zpracování návrhu územního plánu. Obsahem těchto pokynů je, že byla vybrána varianta 2 konceptu územního plánu.

V návrhu územního plánu z května 2014 není zahrnut požadavek na vypracování regulačního plánu pro lokalitu letiště v Božím Daru. Tato lokalita je však zahrnuta do plochy US-15, v níž je podmínkou pro rozhodování prověření změn jejího využití územní studií. Veřejné projednání tohoto návrhu proběhlo dne 7. 7. 2014, navrhovatel k němu námitku ani připomínku neuplatnil.

Po veřejném projednání návrhu územního plánu z května 2014 předložil pořizovatel územního plánu projednaný návrh zastupitelstvu odpůrce, aby o něm rozhodlo. Zastupitelstvo odpůrce na svém zasedání dne 12. 1. 2015 vyjádřilo nesouhlas s návrhem územního plánu a vrátilo ho pořizovateli s pokyny k úpravě. Podle těchto pokynů, které byly schváleny na tomtéž zasedání zastupitelstva, má být v souladu s kapitolou 13 zadání územního plánu vymezena lokalita letiště a Božího Daru jako plocha, v níž je rozhodování o změnách v území podmíněno vydáním regulačního plánu, a to stejně jako v konceptu územního plánu ze září 2012.

Následně byl zpracován v pořadí druhý návrh územního plánu (z července 2015), v němž je obsažena podmínka, aby provádění změn využití území bylo podmíněno vydáním regulačního plánu. Veřejné projednání tohoto druhého návrhu územního plánu (jde o tzv. opakované veřejné projednání) proběhlo dne 16. 9. 2015 s tím, že ve veřejné vyhlášce ze dne 27. 7. 2015 byli všichni poučeni o tom, že námitky lze uplatnit nejpozději do 7 dnů ode dne opakovaného veřejného projednání, tj. do 23. 9. 2015, a že k později uplatněným námitkám se nepřihlíží.

Dne 24. 9. 2015 byla odpůrci doručena (podána k poštovní přepravě dne 23. 9. 2015) námitka navrhovatele jakožto vlastníka pozemků v katastrálním území Milovice ve vztahu k lokalitě 05 – Boží Dar. Navrhovatel požádal o vypuštění podmínky pro rozhodování v území spočívající v pořízení regulačního plánu. K tomu uvedl, že řešená lokalita je plošně značně rozsáhlá (160 ha) a jsou v ní vymezeny plochy s různým funkčním využitím – plochy letecké, plochy výroby a skladování, dopravní plochy a plochy smíšené nezastavěného území. Stanovení podmínky vydání regulačního plánu „na žádost“ je pro tak rozsáhlé území s různorodými funkčními plochami neobvyklé. Požadavky uvedené v zadání regulačního plánu na stanovení podrobnějších podmínek prostorového uspořádání jako jsou uliční a stavební čáry, stavební hranice, vzdálenost staveb od hranic pozemků a profily uličních prostorů vyvolávají pochybnosti o jejich smyslu. Takovéto podmínky prostorového uspořádání jsou relevantní pro plochy bydlení. Požadavky na řešení veřejné infrastruktury a veřejně prospěšných staveb jsou prakticky nadbytečné, neboť jejich vedení vymezuje již územní plán, stejně jako veřejně prospěšné stavby. Požadavek pořízení regulačního plánu „na žádost“ odradí vzhledem k časové náročnosti tohoto procesu značnou část potenciálních investorů, což bude na újmu zaměstnanosti v dané oblasti.

Usnesením č. 36/2016 ze dne 18. 4. 2016 rozhodlo zastupitelstvo odpůrce o námitkách dotčených osob uplatněných k návrhu územního plánu z května 2014 a k návrhu z července 2015 a o vydání územního plánu Milovic ve formě opatření obecné povahy č. 1/2016/OOP.

Ve schváleném územním plánu tvoří pozemky ve vlastnictví navrhovatele plochu RP-03 (viz výkres základního členění území), v níž je rozhodování o změnách v území podmíněno vydáním regulačního plánu „na žádost“. Uvedená plocha zahrnuje tyto funkční plochy a koridory:

- PV (plochy veřejných prostranství) 5082, 5076, 5074, 5048, 5052, 5067, 5059, 5033, 5034, 5043;
- VX (plochy výroby a skladování) 5073, 5072, 5071, 5070, 5085, 5075, 5069, 5051, 5060, 5061, 5058, 5056, 5057, 5054, 5055, 5053, 5051, 5050, 5047, 5031, 5032, 5027, 5028, 5016, 5004, 5045, 5037, 5036, 5008, 5007;
- DS (plochy dopravní infrastruktury – silniční) 5068, 5049, 5029, 5030, 5015, 5014, 5017, 5018, 5003, 5044, 5035, 5005;
- DL (plochy dopravní infrastruktury – letecká) 5013, 5001, 5009;
- NS (plochy smíšené nezastavěného území) 5012, 4252;
- NL (plochy lesní) 5024.

V bodu 14 textové části územního plánu jsou vymezeny plochy a koridory, ve kterých je rozhodování o změnách v území podmíněno vydáním regulačního plánu. Plochy pro vydání regulačního plánu jsou zobrazeny ve výkresu základního členění území (I/01): RP-03 Boží Dar, regulační plán na žádost. V bodu 14.2. s názvem Zadání regulačního plánu RP-03 „Boží Dar“ je obsaženo právě zadání pro tento regulační plán. Podle zadání je účelem regulačního plánu zejména stanovení podrobnějšího využití rozvojových ploch, tj. vymezení pozemků, jejich vzájemného uspořádání a určení funkčních a prostorových podmínek pro umístění staveb či zařízení v souladu s územním plánem a s cíli a úkoly územního plánování. Cílem je využití potenciálu území pro podnikatelské aktivity napojené na leteckou a železniční dopravu (letiště Milovice a prodloužení železniční tratě z Milovic na Mladou Boleslav). Lokalita nebude rozvíjena ve prospěch bydlení a bude zohledněn požadavek na harmonický přechod zástavby a krajiny. Řešené území je vymezeno ve výkresu základního členění území (I/01) a zahrnuje zejména letiště Milovice a související pozemky. Pokud jde o požadavky na vymezení pozemků a jejich využití, má regulační plán prověřit a případně vymezit v souladu s územním plánem zejména pozemky staveb pro výrobu a skladování, pozemky staveb a zařízení pro strategické služby, pozemky drah (trasa železnice Lysá nad Labem – Milovice – Čachovice, včetně železničních stanic Milovice a Boží Dar a křížení s pozemními komunikacemi), pozemky letišť (včetně souboru staveb, zařízení a terénních úprav zajišťujících provoz letišť), pozemky staveb a zařízení pro občanské vybavení, pozemky veřejných prostranství, jejichž součástí jsou pozemní komunikace, případně cyklotrasy a pěší trasy, a konečně i pozemky veřejných prostranství s převahou zeleně. Pokud jde o požadavky na umístění a prostorové uspořádání staveb, v regulačním plánu bude prověřeno a navrženo celkové kompoziční a hmotové řešení celého území, zejména podrobnější podmínky prostorového uspořádání zástavby v souladu s územním plánem (zejména uliční a stavební čáry, stavební hranice, vzdálenost staveb od hranic pozemků a sousedních staveb, výška a charakter staveb, zastavitelnost pozemků) a profily uličních prostorů (tj. šířky komunikací, chodníků, pásů zeleně, parkovacích stání, včetně umístění technické infrastruktury). Ve vztahu k veřejné technické infrastruktuře má regulační plán prověřit, případně vymezit trasy, případně pozemky, stavby a zařízení pro obsluhu území technickou infrastrukturou, při zohlednění trasy vodovodu TV-01, splaškové kanalizace TK-01, dešťové kanalizace TK-02 atd. Regulační plán zpřesní vymezení ploch a koridorů pro veřejně prospěšné stavby a veřejně prospěšná opatření vyplývající z nadřazené územněplánovací dokumentace a případně další, které vyplynou z řešení regulačního plánu, zejména železniční trať VD-01 a elektrické vedení VT-01. Jelikož zadání regulačního plánu nestanoví podmínky pro provedení záměrů dle § 4 odst. 1 písm. a), c) a e) přílohy č. 1 k zákonu č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, nepodléhá regulační plán posuzování dle tohoto zákona. Obsah regulačního plánu, včetně jeho odůvodnění, bude řešen v rozsahu dle přílohy č. 11 k vyhlášce č. 500/2006 Sb., o územně analytických podkladech, územně plánovací dokumentaci a způsobu evidence

územně plánovací činnosti, ve znění vyhlášky č. 458/2012 Sb. (dále jen „vyhláška č. 500/2006 Sb.“). Regulační plán nemá nahradit žádné územní rozhodnutí.

Do plochy RP-03 zasahuje koridor veřejně prospěšné stavby určené k rozvoji dopravní infrastruktury VD-01 a koridor veřejně prospěšné stavby určené k rozvoji technické infrastruktury (viz výkres veřejně prospěšných staveb, opatření a asanací). Dále do ní zasahují trasy technické infrastruktury – dešťové kanalizace, elektrického vedení 22 kV, plynovodu STL, vodovodu – a trasy dopravní infrastruktury – pozemní komunikace městského významu, pozemní komunikace lokálního významu, železniční vlečky, železniční trať.

O námitce navrhovatele bylo rozhodnuto tak, že se jí nevyhovuje. Rozhodnutí odůvodnil odpůrce tím, že již od samého počátku (od návrhu zadání územního plánu) se počítá s podmíněním rozvoje oblasti letiště – Boží Dar vydáním regulačního plánu, jen v návrhu územního plánu z května 2014 byla místo této podmínky stanovena podmínka zpracování územní studie, což je však nástroj obdobný regulačnímu plánu. Navrhovatel nikdy žádnou námitku neuplatnil. Uplatnění požadavku zpracování regulačního plánu „na žádost“ je regulérním nástrojem územního plánování, nikoliv šikanózním jednáním. Odpůrce je oprávněn autonomně rozhodovat o dění na území města, za něž nese vůči občanům odpovědnost zastupitelstvo odpůrce. Proto zůstane podmínka vydání regulačního plánu pro lokalitu Božího Daru zachována.

Posouzení návrhového bodu

Dříve než soud přistoupí k věcnému posouzení jediného návrhového bodu, považuje za podstatné zdůraznit, že navrhovatel nenapadl zákonnost opatření obecné povahy z důvodu, že by nesouhlasil s funkčním určením ploch, do nichž jsou jeho pozemky zahrnuty. Jedinou výhradou navrhovatele je, že rozhodování o změnách v území podle napadeného opatření obecné povahy je vázáno na podmínku vydání regulačního plánu „na žádost“. Navrhovatel žádá, aby tato podmínka byla z opatření obecné povahy odstraněna (tomu odpovídajícím způsobem formuloval i svůj návrhový petit), a mohlo se tak rozhodovat o změnách v území dle napadeného opatření obecné povahy okamžitě. Navrhovatel tedy nespátřuje dotčení ve svém vlastnickém právu k nemovitým věcem v ploše RP-03 v tom, jak mohou být dle územního plánu využity, nýbrž v tom, že rozhodování o změnách v území dle územního plánu je časově oddáleno, neboť je požadováno vydání regulačního plánu.

Ustanovení § 53 odst. 2 stavebního zákona umožňuje, aby byla v územním plánu vymezena plocha nebo koridor, v němž je rozhodování o změnách v území podmíněno vydáním regulačního plánu. V případě podmínění rozhodování regulačním plánem je součástí územního plánu zadání regulačního plánu a u regulačního plánu „z podnětu“ přiměřená lhůta pro jeho vydání. Podmínka vydání regulačního plánu „z podnětu“ pozbývá platnosti marným uplynutím uvedené lhůty. Podmínka vydání regulačního plánu „na žádost“ pozbývá platnosti, pokud k vydání nedorazí do 1 roku od podání úplné žádosti v souladu se zadáním regulačního plánu.

Požadavky kladené právními předpisy na obsah zadání regulačního plánu jsou upraveny v příloze č. 9 vyhlášky č. 500/2006 Sb. Podle ní má zadání regulačního plánu obsahovat zejména vymezení řešeného území, požadavky na vymezení pozemků a jejich využití, požadavky na umístění a prostorové uspořádání staveb, požadavky na ochranu a rozvoj hodnot území, požadavky na řešení veřejné infrastruktury, požadavky na veřejně prospěšné stavby a na veřejně prospěšná opatření, požadavky na asanace, další požadavky

vyplývající z územně analytických podkladů a ze zvláštních právních předpisů (například požadavky na ochranu veřejného zdraví, požární ochranu, civilní ochranu, obranu a bezpečnost státu, ochranu ložisek nerostných surovin, ochranu před povodněmi a jinými rizikovými přírodními jevy), výčet územních rozhodnutí, které regulační plán nahradí, požadavky ze závěru zjišťovacího řízení včetně určení dalšího postupu, pokud se postupy posuzování vlivů na životní prostředí a pořizování regulačního plánu spojují, případné požadavky na plánovací smlouvu a dohodu o parcelaci, požadavky na uspořádání obsahu návrhu regulačního plánu a obsahu jeho odůvodnění s ohledem na charakter území a problémy k řešení včetně měřítek výkresů a počtu vyhotovení.

Přípustnost stanovení podmínky pro rozhodování o změnách v území spočívající ve vydání regulačního plánu není omezena pouze na určité druhy ploch či koridorů (např. na plochy určené k bydlení). Dle § 53 odst. 2 stavebního zákona lze postupovat ve vztahu ke všem plochám či koridorům, míněno z hlediska jejich funkčního využití, rozlohy, tvaru apod. Napadeným opatřením obecné povahy proto nebyl porušen § 53 odst. 2 stavebního zákona. Zadání regulačního plánu, které v takovém případě musí být součástí územního plánu, splňuje obsahové požadavky přílohy č. 9 vyhlášky č. 500/2006 Sb. Soud tedy neshledal, že by opatření obecné povahy bylo v napadené části nezákonné z důvodu rozporu s kterýmkoliv právním předpisem (shodně rozsudek NSS ze dne 27. 1. 2012, čj. 4 Ao 7/2011 – 75).

Návrhový bod navrhovatele míří k posouzení proporcionality zvoleného řešení, tj. podmínění rozhodování o změnách v území dle územního plánu vydáním plánu regulačního. Navrhovatel v návrhu snáší několik argumentů, proč považuje zvolené řešení za nevhodné, nesmyslné, neúčelné. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že v rámci posuzování návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části se soud zabývá rovněž jeho přiměřeností (viz rozsudek ze dne 27. 9. 2005, čj. 1 Ao 1/2005 – 98). Z tohoto pohledu se soud zabývá tím, zda napadené opatření obecné povahy či jeho část umožňuje dosáhnout sledovaný cíl (kritérium vhodnosti), zda opatření obecné povahy nebo jeho část a sledovaný cíl spolu logicky souvisí a zda cíle nelze lépe dosáhnout jiným legislativním prostředkem (kritérium potřeby), zda opatření obecné povahy nebo jeho část omezuje své adresáty co nejméně (kritérium minimalizace zásahů) a zda je následek napadeného opatření obecné povahy úměrný sledovanému cíli (kritérium proporcionality v užším slova smyslu). Judikatura dále akcentuje nutnost přistupovat k hodnocení přiměřenosti regulace obsažené v opatření obecné povahy s nejvyšší opatrností a zdrženlivostí, neboť soud tímto vstupuje do práva obce na samosprávu, které inherentně zahrnuje i právo uspořádat své územní poměry podle vlastních představ (rozsudek ze dne 5. 2. 2009, čj. 2 Ao 4/2008 – 88, rozsudek ze dne 31. 8. 2011, čj. 1 Ao 4/2011 – 42). Úkolem soudního přezkumu je, pokud jde o otázku přiměřenosti územněplánovací dokumentace, eliminovat pouze zjevné excesy (viz rozsudek ze dne 24. 10. 2007, čj. 2 Ao 3/2007 – 73).

Z odůvodnění opatření obecné povahy (viz str. D119 odůvodnění územního plánu) vyplývá, že nutnost podmínit využívání plochy RP-03 vydáním regulačního plánu spatřuje odpůrce v tom, že jde o rozsáhlé dlouhodobě nevyužívané území. Regulační plán má sloužit k prověření potenciálu tohoto území pro podnikatelské aktivity a nastavit podmínky pro jeho využívání s ohledem na bezprostřední návaznost na leteckou a železniční dopravu.

Soud považuje za účelné nejprve vymezit obsahový rozdíl mezi územním plánem a regulačním plánem. Územní plán stanoví základní koncepci rozvoje území obce, ochrany jeho hodnot, plošného a prostorového uspořádání, uspořádání krajiny a koncepci veřejné infrastruktury, vymezí plochy a koridory, zejména zastavitelné plochy a plochy přestavby,

plochy pro veřejně prospěšné stavby a pro veřejně prospěšná opatření a pro územní rezervy a stanoví podmínky pro využití těchto ploch a koridorů (§ 43 odst. 1 stavebního zákona). Podle přílohy č. 7 k vyhlášce č. 500/2006 Sb. územní plán obsahuje urbanistickou koncepci, včetně vymezení zastavitelných ploch, ploch přestavby a systému sídelní zeleně a také obsahuje stanovení podmínek pro využití ploch s rozdílným způsobem využití s určením hlavního využití, přípustného využití, nepřípustného využití, příp. podmíněně přípustného využití ploch, včetně základních podmínek ochrany krajinného rázu [část I. odst. 1 písm. c) a f)]. Smyslem regulačního plánu naproti tomu je stanovit podrobné podmínky pro využití pozemků, pro umístění a prostorové uspořádání staveb, pro ochranu hodnot a charakteru území a pro vytváření příznivého životního prostředí. Regulační plán vždy stanoví podmínky pro vymezení a využití pozemků, pro umístění a prostorové uspořádání staveb veřejné infrastruktury a vymezení veřejně prospěšné stavby nebo veřejně prospěšná opatření (§ 61 odst. 1 stavebního zákona). Regulačním plánem je možné nahradit územní rozhodnutí, a to v případě, že regulační plán stanoví, která územní rozhodnutí nahrazuje (§ 61 odst. 2 stavebního zákona). Regulační plán obsahuje podrobné podmínky pro vymezení a využití pozemků, pro umístění a prostorové uspořádání staveb veřejné infrastruktury, pro ochranu hodnot a charakteru území a pro vytváření příznivého životního prostředí. Dále může obsahovat výčet územních rozhodnutí, která nahrazuje. Podle rozsahu navržené regulace, zejména podle regulačním plánem nahrazených územních rozhodnutí, obsahuje regulační plán druh a účel umísťovaných staveb, podmínky pro umístění a prostorové řešení staveb (například uliční a stavební čáry, vzdálenost stavby od hranic pozemků a sousedních staveb, půdorysnou velikost stavby, podlažnost, výšku, objem a tvar stavby, základní údaje o kapacitě stavby, určení zastavitelných částí pozemku, zastavitelnost pozemku dalšími stavbami), podmínky pro napojení staveb na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu a podmínky pro změnu využití území [čl. I. odst. 1 písm. b), c), d) e), i) a odst. 2 písm. a), b), c) a d) přílohy č. 11 k vyhlášce č. 500/2006 Sb.].

Judikatura dovodila, že jednotlivé regulační plány se od sebe mohou svým obsahem lišit podle zvolené míry podrobnosti předepsaných podmínek. V úvahu tak přicházejí jak regulační plány, jež jsou svou povahou de facto územními plány určité zóny, tak i regulační plány, které jsou svou povahou územním projektem řešícím přesné umístění, prostorové uspořádání a napojení jednotlivých staveb (viz rozsudek NSS ze dne 11. 12. 2013, čj. 9 AOs 1/2012 – 48).

S navrhovatelem lze jistě souhlasit v tom, že podmínění provádění změn v území dle územního plánu vydáním regulačního plánu bývá obvyklé především v plochách určených k zástavbě objekty k bydlení. To ovšem neznamená, že by tomu tak nemohlo být i v plochách výroby a skladování. Lokalitu RP-03 tvoří stávající, nevyužívané letiště s přilehlým okolím, přičemž cílem napadeného opatření obecné povahy je přetvořit toto území (strategickou rozvojovou plochu krajského významu) v průmyslovou zónu bezprostředně sousedící s funkční leteckou plochou a železnicí. Soudu je zřejmé, že navrhovatel jakožto vlastník pozemků v této lokalitě prozatím nemá přesnou představu o tom, jací investoři budou v této lokalitě podnikat, tedy jaké stavby budou v plochách vymezených územním plánem umístěny (jaké budou jejich parametry, kde přesně budou lokalizovány, jak je bude možné napojit na dopravní a technickou infrastrukturu). K co nejrychlejšímu „obsazení“ lokality jednotlivými investory by navrhovateli samozřejmě napomohlo, pokud by regulace prostřednictvím územněplánovací dokumentace ustrnula na současné úrovni obsažené v územním plánu a nebyla blíže rozváděna do větších podrobností a v menším měřítku. Jakékoliv zpřesňování regulace prostřednictvím nižších stupňů územního plánování vede totiž k větší rigiditě

a výrazným způsobem ztěžuje možnost umístit konkrétní záměr do dané plochy, neboť je třeba vyhovět podrobnějším regulativům.

Soud považuje za významné, že regulativy přiřazené jednotlivým funkčním plochám napadeným opatřením obecné povahy (v případě plochy RP-03 se jedná o plochy s funkčním využitím PV, VX, DS, DL, NS a NL) se omezují pouze na obecné vymezení staveb či jiných prvků, které lze do ploch umístit, a to jejich účelem či charakterem. Podmínky prostorového uspořádání jsou vymezeny pouze u ploch výroby a skladování (VX), přičemž je stanovena jen nepřekročitelná výšková hladina a maximální míra zastavěnosti. Jiné regulativy územní plán pro uvedené druhy ploch nestanoví. Pokud jde o dopravní napojení lokality RP-03, územní plán vymezuje jednak dopravní koridor pro železniční dráhu, jednak pozemní komunikaci městského charakteru a dvě pozemní komunikace lokálního charakteru, které vedou podél areálu letiště a zajišťují základní napojení ploch výroby a skladování a dopravní letecké plochy na hlavní komunikaci. Tyto pozemní komunikace jsou však nedostatečné pro zajištění napojení všech staveb, které budou v těchto plochách umístěny, bude nezbytné vybudovat i komunikace „vnitroareálového“ charakteru, které silniční dopravu rozvedou po plochách výroby a skladování až k jednotlivým stavbám. Rovněž ve vztahu k technické infrastruktuře vytváří územní plán podmínky pro umístění pouze základních tras infrastrukturního vedení, které bude třeba v lokalitě dále rozvést a rozvést až k jednotlivým stavbám. S tvrzením navrhovatele, že již územní plán vytváří předpoklady pro napojení lokality RP-03 na dopravní komunikace a k technické infrastruktuře, lze proto souhlasit pouze částečně. Územní plán totiž nepochybně netrasuje dopravní komunikace ani technickou infrastrukturu ke všem budoucím stavbám.

Účelem regulačního plánu v posuzovaném případě je v rámci územním plánem vymezených funkčních ploch prověřit a případně i vymezit pozemky staveb pro výrobu a skladování, pozemky staveb a zařízení pro strategické služby, pozemky letišť, pozemky staveb a zařízení pro občanské vybavení a pozemky veřejných prostranství (ať již zahrnující pozemní komunikaci, nebo s převahou zeleně). Napadený územní plán vymezil pouze plochy, které sestávají z více pozemků, a přiřadil jim určitý regulativ (funkční určení). Ovšem např. do ploch s regulativem VX (plochy výroby a skladování) mohou být umístěny nejen stavby pro výrobu a skladování a pro strategické služby, ale též stavby občanského vybavení, související dopravní a technická infrastruktura, parky a veřejná zeleň atd. (viz str. 37 územního plánu, část 8.10.). V regulačním plánu by pak mělo být v rámci vymezené plochy VX prověřeno, v jaké části plochy je vhodné umístit stavby pro výrobu a skladování, kde je vhodné umístit pozemní komunikaci, technickou infrastrukturu, kde naopak bude možné umístit stavby občanského vybavení (a zda vůbec). Takto se bude postupovat v souladu se zadáním regulačního plánu u každé z funkčních ploch zahrnutých do plochy RP-03. Po prověření možností využití ploch mohou být vymezeny konkrétní pozemky s určením bližšího funkčního využití (např. pozemek pro umístění pozemní komunikace, pozemek pro umístění skladu). Vzhledem k tomu, že jde o území dlouhodobě nevyužívané, které má být realizací územního plánu přeměněno ve významnou průmyslovou a strategickou zónu nadmístního významu (krajské úrovně), a vzhledem k značné rozloze tohoto území je nanejvýš vhodné, aby v rámci územním plánem vymezených ploch došlo k prověření bližšího způsobu funkčního využití konkrétních pozemků a k jejich vymezení a uspořádání. S ohledem na značnou rozlohu průmyslové zóny a její bezprostřední navázání na významné plochy dopravy je zřejmé, že v ploše nebude realizován pouze jeden komplexní záměr, který by mohl být projednán v jednom (či několika málo) územním řízení, nýbrž naopak že dojde k umístění velkého počtu záměrů, což klade značné nároky na jejich vzájemnou koordinaci. Požadavek harmonického a účelného uspořádání území se vztahuje i na lokalitu, která je určena primárně

k plnění dopravní funkce a funkce industriální. Jak soud uvedl již výše, vydaný územní plán nevytváří dostatečné předpoklady pro koordinaci jednotlivých záměrů umístovaných do vymezených ploch a funkčnost jejich výsledného uspořádání. Na úrovni územního řízení pak nelze dostatečně efektivně dosáhnout cíle harmonického a účelného uspořádání území, resp. do území umístěných staveb, dopravní a technické infrastruktury. Regulační plán je právě tím nástrojem územního plánování, který umožní potřebnou koordinaci mezi jednotlivými záměry, neboť je zpracován na dostatečně podrobné úrovni a současně pro celou oblast, která je určena k rozvoji jako jeden celek.

Navrhovatel dále zpochybňuje účelnost stanovení podrobnějších podmínek prostorového uspořádání zástavby. Dle zadání regulačního plánu jde konkrétně o uliční a stavební čáry, stavební hranice, vzdálenost staveb od hranic pozemků a sousedních staveb, výšku a charakter staveb a zastavitelnost pozemků. K tomu soud uvádí, že ačkoliv jsou uvedené dílčí regulativy obvykle spojeny se zástavbou v obydlených částech města, nedomnívá se, že by nebylo možné požadovat jejich vymezení i v průmyslových zónách. Dle zadání regulačního plánu má být v první řadě prověřeno, zda je možné a účelné tyto regulativy v regulačním plánu vymezit. Zadání regulačního plánu tedy neukládá, aby uvedené regulativy byly skutečně stanoveny. Soud je nicméně toho názoru, že i průmyslová zóna (plochy výroby a skladování) a letiště jsou součástí krajiny a lze na ně klást přiměřené požadavky týkající se nejen estetického vzezření (stanovení uličních a stavebních linií, stavební hranice, maximální výšky staveb), ale i ochrany životního prostředí (maximální míra zastavěnosti pozemku). Stejně tak vymezení požadavků na profil uličních prostorů (šířka komunikací, chodníků, pásů zeleně, parkovacích stání a umístění technické infrastruktury) je účelným regulativem i v průmyslové zóně, neboť tím má být zajištěna mj. dostatečná kapacita vnitroareálových komunikací a odstavných ploch, jejich návaznost a systematické rozvedení technické infrastruktury. Přitom např. odstavné plochy lze řešit buď individuálně u každé ze staveb, nebo částečně centralizovaně zbudováním společného parkoviště. Tvorba tohoto typu infrastruktury jen na základě jednotlivých územních rozhodnutí by byla nedostatečná, nebylo by k ní možné přistupovat komplexně a zajistit potřebné návaznosti.

Jedním z úkolů územního plánování je stanovovat urbanistické, architektonické a estetické požadavky na využívání a prostorové uspořádání území, zejména na umístění, uspořádání a řešení staveb [§ 19 odst. 1 písm. d) stavebního zákona]. Tento požadavek se vztahuje i na plochy výroby a skladování, tím spíše jsou-li vymezeny uprostřed volné krajiny na místě tzv. brownfield. Minimalistické regulativy týkající se umístování staveb na jednotlivé pozemky, byť jde o stavby nikoliv k bydlení, jejichž prověření je požadováno v zadání regulačního plánu, pak mohou naplnit výše uvedený úkol územního plánování. Nelze akceptovat stav, že by do řešeného území byly jednotlivé stavby výroby a skladování či s nimi související dopravní plochy a technická infrastruktura umístovány bez jakékoliv koncepce, jen podle představ toho kterého žadatele o vydání územního rozhodnutí. Vydaný územní plán nevytváří předpoklady pro harmonické uspořádání území v dané oblasti a prostřednictvím jednotlivých územních rozhodnutí vydávaných konkrétním žadatelům nelze tohoto cíle efektivně dosáhnout. Je tedy zřejmé, že rovněž požadavek na prověření a eventuálně stanovení regulativů pro zástavbu ploch je účelný a může být realizován pouze na úrovni regulačního plánu.

Soud se ztotožňuje s tvrzením navrhovatele, že veřejně prospěšné stavby jsou vymezeny již v územním plánu. To nicméně nevylučuje, aby po prověření jejich trasy v podrobnějším měřítku na úrovni jednotlivých pozemků došlo ke zpřesnění ploch a koridorů pro veřejně prospěšné stavby (typicky zmenšením územního rozsahu). Dále může nastat

potřeba vymezení dalších veřejně prospěšných staveb, a to na základě výsledků podrobného prověření využití jednotlivých pozemků. Požadavek obsažený v zadání regulačního plánu, tj. aby regulační plán zpřesnil vymezení ploch a koridorů pro veřejně prospěšné stavby a veřejně prospěšná opatření a případně vymezil další takové plochy a koridory, je tudíž věcně opodstatněn.

Soud tedy shrnuje, že podmínit změny v území v ploše RP-03 Boží Dar vydáním regulačního plánu je ve veřejném zájmu. Jde o naplnění veřejného zájmu na harmonickém rozvoji území a na co nejúčelnějším využívání území. V daném případě přitom může být tento zájem naplněn pouze vydáním regulačního plánu. Jedná se o území značně rozsáhlé, které již několik let není řádně využíváno a územní plán předvídá jeho zásadní přestavbu a přeměnu ve významnou průmyslovou oblast bezprostředně napojenou na železniční, silniční i leteckou dopravu. Tohoto cíle nemá být dosaženo realizací toliko jednoho (či několika málo) záměrů, nýbrž desítkami jednotlivých záměrů. Navrhovatel se domnívá, že velikost plochy a skutečnost, že zahrnuje několik ploch s odlišným funkčním využitím, činí tuto oblast nevhodnou pro zpracování regulačního plánu. Je tomu nicméně právě naopak. Rozsáhlost území, které je určeno k zásadní přeměně, je určeno k plnění několika významných funkcí, navíc se nachází ve volné krajině, klade vysoké nároky jednak na uspořádání jednotlivých funkcí v této ploše na úrovni pozemků, jednak na koordinaci společných prvků, zařízení a postupu rozvoje. Jelikož územní plán neobsahuje takové podmínky, které by zajistily řádný rozvoj takto rozsáhlé plochy, aby bylo dosaženo cíle územního plánování (harmonický rozvoj území, účelné uspořádání a využití území), představuje regulační plán nástroj územního plánování, který je s to vytvořit předpoklady pro naplnění těchto cílů. V průběhu pořizování regulačního plánu lze prověřit konkrétní způsob využití jednotlivých pozemků a uspořádat konkrétní způsoby využití pozemků vzájemně tak, aby byl vytvořen funkční celek, jenž bude s to naplnit záměry obsažené nejen v územním plánu, ale též v zásadách územního rozvoje (jde o strategické území, budoucí významné centrum průmyslu, dopravy, služeb a zaměstnanosti). Regulační plán je tedy s to dosáhnout sledovaného cíle, jde o vhodný prostředek regulace vztahů v území. Současně jde o nejmírnější z nástrojů (v zásadě nemá alternativu) – obsahem územního plánu nemůže být podrobnější regulace záměrů, neboť by tím bylo vykročeno ze zákonem předepsaného obsahu územního plánu, jenž má pouze stanovit obecnou koncepci využití území a stanovit způsoby využití vymezených ploch a koridorů. Územní plán je nástrojem příliš obecným, než aby mohl naplnit specifické nároky na regulaci využití území letiště a průmyslové zóny. Územní rozhodnutí je naopak nástrojem dílčím (nikoliv komplexním), jehož předmětem je již konkrétní záměr a které není schopno zajistit ani prověření možnosti využití konkrétních pozemků ve vymezených funkčních plochách, ani potřebnou koordinaci mezi záměry. Je tedy zřejmé, že stanovení podmínky vydání regulačního plánu je nástrojem nejmírnějším, neboť ostatní nástroje územního plánování či rozhodování v území nemohou stejně efektivně a kvalitně dosáhnout sledovaného cíle (harmonického a koordinovaného rozvoje území).

Vzhledem k tomu, že rozhodování o změnách v území je podmíněno vydáním regulačního plánu „na žádost“, nemusí mít navrhovatel jakožto pozemkový vlastník v ploše RP-03 obavy z toho, že by mu bylo „diktováno“, jak konkrétně mohou být pozemky v jeho vlastnictví využity. Návrh regulačního plánu předkládá v tomto případě navrhovatel, zpracovává ho na základě jeho objednávky odborně způsobilá osoba, která může v rámci mezi daných obsahem zadání regulačního plánu a stanovisek dotčených orgánů vyjít vstříc pokynům navrhovatele. Tím, že územní plán předvídá zpracování regulačního plánu „na žádost“, zasahuje do vlastnického práva navrhovatele v co nejmenší míře, neboť na rozdíl od zpracování regulačního plánu „z podnětu“ se tím poskytuje navrhovateli jakožto

vlastníkovi nemovitých věcí v daném území relativně značná svoboda. Byť navrhovatel v návrhu označuje volbu regulačního plánu „na žádost“ za neobvyklou, jde dle soudu o řešení, které je ve prospěch navrhovatele jakožto vlastníka nemovitých věcí v ploše RP-03. Podmínka pro rozhodování v území na základě napadeného územního plánu spočívající ve vydání regulačního plánu tak do obsahu vlastnického práva navrhovatele zasahuje jen zanedbatelně, neboť obsah regulačního plánu, pokud jde o funkční využití konkrétních pozemků, musí odpovídat funkčnímu využití ploch, v nichž jsou pozemky zařazeny územním plánem. V regulačním plánu může pouze dojít ke specifikaci funkčního využití konkrétního pozemku v rámci škály funkčního využití plochy přiřazené územním plánem danému regulativu. Zadání regulačního plánu neobsahuje požadavek, aby byly v regulačním plánu upraveny podrobné parametry konkrétních staveb v rozsahu potřebném pro vydání územního rozhodnutí. Regulační plán má být spíše obecný a nemá nahradit rozhodnutí o umístění stavby. I po vydání regulačního plánu tak bude možné pozemky navrhovatele využít k umístění staveb s volitelnými parametry a konkrétním způsobem využití.

Zásah do vlastnického práva navrhovatele napadenou podmínkou obsaženou v územním plánu tak může spočívat pouze v tom, že s pořízením regulačního plánu jsou spojeny náklady a že do vydání regulačního plánu má územní plán obdobné právní účinky jako stavební uzávěra (nelze rozhodovat o změnách využití území). Ostatně v tomto směru argumentuje navrhovatel v projednávaném návrhu.

Soud si je vědom toho, že náklady na zpracování návrhu regulačního plánu „na žádost“ hradí předkladatel návrhu regulačního plánu (žadatel), nikoliv obec (§ 63 odst. 2 stavebního zákona). Domnívá se však, že je vzhledem k tomu, jak významné území je ve vlastnictví navrhovatele, s vlastnickým právem spojena i významná odpovědnost za způsob výkonu vlastnického práva. Po navrhovateli tedy lze legitimně požadovat, aby za účelem řádného výkonu vlastnického práva k nemovitým věcem nesl náklady na zpracování návrhu regulačního plánu. Nelze odhlížet od toho, že navrhovatel bude mít z výkonu vlastnického práva hospodářský prospěch. Navíc jde o veřejnoprávní korporaci a výkonem vlastnického práva má dojít k dosažení úkolů této korporace, které náleží do její samostatné působnosti (rozvoj území kraje, hospodářství, dopravy a podpora zaměstnanosti). V neposlední řadě je vhodné poukázat na to, že i v případě zpracování regulačního plánu „z podnětu“ je možné pořízení regulačního plánu podmínit částečnou nebo úplnou úhradou nákladů na zpracování návrhu regulačního plánu (§ 63 odst. 1 stavebního zákona).

Navrhovatel v návrhu argumentuje tím, že dojde k časové prodlevě ve využívání území podle napadeného územního plánu. Soud dospěl již výše k závěru, že pořízení regulačního plánu je ve veřejném zájmu. Za tím účelem je navrhovatel povinen strpět, že nemůže provádět změny v území do doby vydání regulačního plánu, neboť zvláště u takto významných a rozsáhlých území je podstatné, aby před zahájením realizace opatření k naplnění územního plánu bylo území řádně připraveno, tedy konkrétně aby byly stanoveny podrobnější podmínky pro využití území, aby se zabránilo živelnému, vzájemně nekoordinovanému provádění změn v území. Samotný územní plán nemůže vzhledem k svému obsahu (pokud jde o podrobnost regulativů) v dané věci uvedenému požadavku dostát. Je na navrhovateli, aby zpracoval návrh regulačního plánu co nejrychleji a předložil jej odpůrci spolu s žádostí o vydání regulačního plánu. Ochranu proti nečinnosti odpůrce při projednávání návrhu regulačního plánu zajišťuje § 43 odst. 2 věta poslední stavebního zákona, podle níž v případě marného uplynutí jednoho roku od podání žádosti o vydání regulačního plánu pozbývá platnosti podmínka obsažená v územním plánu, že o změnách využití území lze rozhodovat pouze po vydání regulačního plánu (k tomu viz rozsudek NSS

ze dne 27. 1. 2012, čj. 4 Ao 7/2011 – 75). Z toho plyne, že ani časové oddálení možnosti provádět změny v území podle napadeného územního plánu do doby vydání regulačního plánu není nepřiměřeným omezením vlastnického práva navrhovatele.

K argumentaci navrhovatele snížením atraktivity lokality pro investory soud uvádí, že kvalitně zpracovaný regulační plán, jenž bude reflektovat potřeby investorů, s nimiž navrhovatel v současnosti jedná, může vést naopak k zatraktivnění lokality. Stanovení jasných pravidel využití území a jeho zástavby je zárukou stability a předvídatelnosti rozhodování o změnách využití území, což by měli ocenit i potenciální investoři. Rychlost vydání regulačního plánu ovlivní v podstatné míře sám navrhovatel.

Soud dospěl k závěru, že opatření obecné povahy v napadené části nepředstavuje nepřiměřený zásah do vlastnického práva navrhovatele. Opatření obecné povahy tak nelze v napadené části považovat za exces, neboť zvolené řešení sleduje veřejný zájem, jde o nejšetrnější z účelných řešení, nejedná se o svévoli ani diskriminaci. Obsah opatření obecné povahy odpovídá okolnostem posuzované věci (významnosti dané otázky, obtížnosti podmínek v území, náročnosti a složitosti řešeného úkolu). Tyto okolnosti činí ze zájmu na podmínění provádění změn v území vydáním regulačního plánu intenzivní veřejný zájem, jenž opodstatňuje daný zásah do vlastnického práva (časové oddálení možnosti provádět změny v území dle územního plánu, vznik nákladů na zpracování návrhu regulačního plánu, zpřesnění konkrétního funkčního využití pozemků). Intenzita zásahu do vlastnického práva navrhovatele koreluje významné intenzitě veřejného zájmu na podmínění rozvoje území RP-03 Boží Dar (letiště a průmyslová zóna) vydáním regulačního plánu. Návrhový bod je nedůvodný.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

Vzhledem k tomu, že soud shledal jediný uplatněný návrhový bod nedůvodným, návrh v plném rozsahu zamítl.

Soud rozhodl o návrhu bez jednání, neboť navrhovatel, jehož návrhu soud nevyhověl, vyjádřil s takovým postupem výslovný souhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Souhlas odpůrce s tímto postupem byl opatřen implicitně. Soud nepřihlédl k podání Mgr. P. M. ze dne 14. 7. 2016, v němž údajně v zastoupení odpůrce vyjádřil nesouhlas s rozhodnutím bez jednání. K tomuto podání totiž nebyla předložena plná moc, nebyla doložena ani později, ačkoli Mgr. M. v podání avizoval, že plnou moc soudu předloží v týdnu následujícím po učinění tohoto podání. Neučinil tak však, byť jako advokát si musí být vědom toho, že dle § 32 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, užitého na základě § 64 s. ř. s. musí každý, kdo v řízení vystupuje jako zástupce účastníka, doložit své oprávnění již při prvním úkonu, který ve věci učinil. Soud přesto Mgr. M. vyzval k předložení plné moci a poučil ho o následcích, Mgr. M. si však datovou zprávu ve své datové schránce ve lhůtě 10 dnů nevyzvedl (po advokátovi lze přitom požadovat, aby se do datové schránky hlásil průběžně, a to v rámci zajištění řádného výkonu advokacie). Soud tedy již dále nečekal a s ohledem na povinnost rozhodnout ve lhůtě 90 dnů vyšel z toho, že úkon ze dne 14. 7. 2016 nebyl učiněn jménem odpůrce a na jeho účet.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. V řízení byl plně procesně úspěšný odpůrce, jemuž však podle obsahu spisu žádné náklady převyšující náklady běžné administrativní činnosti nevznikly. Soud tedy rozhodl, že právo na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě **dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 19. září 2016

Olga Stránská, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová